

[Udenrigsministeren]

Jeg er ikke i tvivl om, at EF's udvikling vil være af helt afgørende betydning for udviklingen i Europa i tiden fremover. Herudover vil EF's udvikling være stærkt medvirkende til den udvikling, der i øvrigt skal ske uden for Europa, og derfor er det afgørende for Danmark og for gennemslagskraften i de synspunkter, hvormed vi ønsker at præge udviklingen, at vi er med i Den Europæiske Union, for på den måde får vi mulighed for at give vores synspunkter en stærkere vægt.

Fælles for alle de store opgaver, vi står over for, er, at de ikke løses på et nationalt grundlag, de kræver et snævert internationalt samarbejde, et gensidigt forpligtende internationalt samarbejde, og det er disse perspektiver for det udvidede samarbejde i det nye Europa, der er afgørende. Det drejer sig om at skabe et tæt samarbejde mellem de lande, som vi politisk, kulturelt og økonomisk har den nærmeste tilknytning til, et samarbejde, som selvsagt ikke bliver styret af danske synspunkter, men hvor vi igennem forhandling har mulighed for at præge samarbejdet med de synspunkter og de ideer, som vi kan bibringe Fællesskabet.

Folkeafstemningen den 2. juni er i virkeligheden et spørgsmål om, hvorvidt den danske befolkning ønsker at tage et medansvar for den europæiske udvikling. Det er et spørgsmål, om vi ønsker medindflydelse på forholdene uden for vort eget lands grænser, eller om vi ønsker i fremtiden at blive henvist til tilskuerens rolle. Det er et spørgsmål, om vi tør tage imod den udfordring, der ligger foran os, eller om vi med det samme skal give op over for udfordringen.

Vi har både kvalitet og vision til at klare os i Den Europæiske Union. Vi kan komme til at præge udviklingen i langt, langt højere grad, end man umiddelbart skulle tro, så vi må være rede til at tage imod den udfordring, det er at have et medansvar for hele Europas udvikling.

Det karakteristiske for de argumenter, man hører fra modstanderside, er, at man forsøger at opstille en lang række problemkomplekser, som overhovedet ikke indgår i det, vi skal tage stilling til ved folkeafstemningen den 2. juni. De rejser tvivl om, hvordan den ene eller den anden konkrete ordning nu vil komme til at fungere i fremtiden. Man siger: Hvad vil der ske på det eller det område? Det er alt sammen præget af den negative, defensive og frygtsomme indstilling, som går ud på, at Danmark i

Unionen skulle være det eneste land, som i enhver given situation bliver udsat for vanskeligheder. Men erfaringen viser os, at hvis der er vanskeligheder på et område, så er det givet, at andre lande, som vi er historisk og kulturelt beslægtet med, vil have de samme vanskeligheder. Det har samarbejdet til dato vist os.

Man kan ikke, som modstanderne gør det, klare sig med at efterlyse garantier for, hvordan udviklingen i Unionen skal blive på konkrete områder. Der er ingen af os, der kan give garantier for, hvordan den fremtidige udvikling vil forme sig, men man må fremhæve, at usikkerheden med hensyn til Danmarks handelsfrihed er mange gange større, hvis vi vælger at holde os udenfor. Usikkerheden ville være stor, fordi vi slet ingen indflydelse ville få på de beslutninger, andre i så fald ville træffe for os, og usikkerheden ville være stor, fordi modstanderne jo heller ikke kan garantere, hvilken situation Danmark vil være i år 2000, hvis vi vælger at holde os udenfor. Vi skal ikke vælge det usikre, nej, vi skal vælge det sikre, og det sikre er at sige ja den 2. juni.

Det ligger fast, at Europa er inde i en helt afgørende udvikling, og det er en udvikling, som vil fortsætte uden hensyn til, om Danmark siger ja eller nej til at være med i Den Europæiske Union.

Jeg hæftede mig ved et udsagn fra hr. Glønborg; hr. Glønborg sagde, at den europæiske udvikling må ned i et lavere gear. Ja, det skulle vi have fortalt i tide til befolkningerne i det tidligere Sovjetunionen og de øst- og centraleuropæiske lande, at de skulle være kørt ned i et lavere gear. Vi kan jo ikke begynde at bremse udviklingen andre steder. Vi må forholde os til den – indrømmet – voldsomme, overvældende hast, hvormed udviklingen går. Jeg kan da godt forstå, hvis der er nogle, der får lyst til at sige: Stop verden, jeg vil af! Men verden stopper ikke, og det er den hast i udviklingen, vi skal tage stilling til, forholde os til.

Det er den hast, der har krævet de vidtgående ændringer, som vi nu lægger op til i vort samarbejde i Europa, og der er for mig ingen tvivl om, at det er overordentlig vigtigt for os, at vi er med dér, hvor beslutningerne træffes. Det er jo netop ved at være med, at vi kan gøre vores synspunkter gældende og dermed præge udviklingen.